

INHOUD

1	De zaak	11
2	De executie	51
3	Onze taak	69
4	De verdachte	85
5	De getuigen	105
6	De aanklager	139
7	De politie	164
8	De getuigen-deskundigen	179
9	De verdediging	205
10	De andere verdachten	226
11	De jury	241
12	Witwaspraktijken	267
13	De rechter	296
14	Een doodlopende weg	316
15	Het hof van beroep	337
16	De slachtoffers	356
17	De situatie nu	374
	Dankbetuigingen	391
	Noten	397

DE ZAAK

De rechtszaal is modern, krap en lelijk. Imitatie-eiken wandpanelen, kunststoffen plafondplaten. Rechter Howard Gross knikt vanaf zijn verhoogde zitplaats. De officier van justitie is een typische Amerikaan: kortgeknipt donker haar, een lang, smal gezicht, de eerzaamheid zelve. Hij loopt naar voren, en naar de jury. Hij heeft alle aandacht van de twaalf mannen en vrouwen.

‘Geachte rechtbank,’ begint hij, ‘geachte verdediger.’ Hij knikt naar Eric Hendon, de forse, donkere advocaat die de raadsman is van de verdachte. ‘En dames en heren van de jury.’ Hij wendt zich tot het twaalftal dat in deze zaak een oordeel zal moeten uitspreken. ‘Het gaat in deze rechtszaak om haat. Het gaat hier om wraak van het hoogste kaliber. Het gaat hier om stalken en bespieden met als doel een slachtoffer om het leven te brengen. Het gaat hier om het manipuleren van getuigen en het fabriceren van een alibi.

Slachtoffer in deze zaak is Derrick Moo Young, een Jamaicaanse zakenman, vader van vier kinderen, die op 16 oktober

1986 in kamer 1215 van het DuPont Plaza Hotel in het centrum van Miami in een regen van kogels om het leven is gekomen. En de verdachte, Krishna Maharaj, heeft ook de oudste zoon, Duane Moo Young, drieëntwintig jaar oud, om het leven gebracht om hem als getuige uit de weg te ruimen.' Hij draait zich om en wijst naar de man naast Hendon. Krishna Maharaj is in de veertig, evenals zijn advocaat zwaargebouwd, met dik recht-opstaand zwart haar en een donker gezicht. De advocaat fronsst naar de officier.

'Voordat ik u ga zeggen wat het bewijsmateriaal in deze zaak laat zien, zal ik uiteenzetten welke soorten bewijsmateriaal u zullen worden aangereikt. U zult een aantal getuigenverklaringen te horen krijgen, u zult technische feiten vernemen over vingerafdrukken, ballistische gegevens, administratieve rapporten en de verklaringen die de verdachte heeft afgelegd tegenover de politie. Dat wijst allemaal naar deze verdachte, en naar niemand anders, als degene die Derrick Moo Young en Duane Moo Young om het leven heeft gebracht.

Zoals bij alle meedogenloze misdaden is er ergens een begin. En dat begin was niet op 16 oktober. In het begin waren Derrick Moo Young en de verdachte, Krishna Maharaj, zakenpartners bij KDM, een bedrijf dat zich voornamelijk bezighield met export en import. Zij waren meer dan zakenpartners, ze waren vrienden. Maar de zaak liep stuk, en de vriendschap kwam in april ten einde.

De ruzies begonnen met de opheffing van de firma. Bij de rechtbank van Broward County in Fort Lauderdale werden aanklachten en tegenaanklachten ingediend, en vervolgens ontketende de verdachte de strijd die culmineerde in de moord op Derrick Moo Young en diens oudste zoon Duane.

Deze strijd begon, heel interessant, in de krant met de naam de *Caribbean Echo*. U hoort nog de getuigenis van de hoofdredacteur van die krant, Eslee Carberry. U zult dan horen dat

de verdachte, ontevreden over de civiele procedure die hij ahangig had gemaakt tegen Derrick Moo Young, in april een betaald artikel in de *Echo* heeft laten plaatsen waarin Derrick Moo Young te kijk werd gezet als een oplichter. U krijgt dat krantenartikel nog te zien.

De heer Carberry plaatste dit artikel, maar weigerde nog meer stukken van Krishna Maharaj te publiceren waarin deze zijn versie van het verhaal uiteenzette. En wel omdat Eslee Carberry intussen bezoek had gekregen van Derrick Moo Young, die tegen hem zei: “Er zit nog een andere kant aan dit verhaal. Ik zal u een paar documenten laten zien over die Maharaj.”

En zoals te verwachten viel, begon de krant vanaf juni 1986 onafgebroken artikelen te publiceren waarin Krishna Maharaj figureerde als flessentrekker, oplichter en bedrieger.

En wat deed de verdachte? De verdachte bood aan de *Caribbean Echo* op te kopen, maar de heer Carberry weigerde dit. De verdachte bood ook andere tegen Derrick Moo Young gerichte artikelen aan, maar Carberry weigerde die te publiceren.

Wat deed Krishna Maharaj vervolgens? Hij richtte een eigen krant op, en lokte medewerkers van de *Caribbean Echo* weg met geld en spiegelde hun voor dat ze het bij zijn krant beter zouden hebben. En hij zwoer de *Caribbean Echo* te gronde te zullen richten, en eveneens Derrick Moo Young. Hij wist inderdaad medewerkers over te nemen, maar Eslee Carberry ging door met de publicatie van zijn artikelenreeks en bleef Krishna Maharaj neerzetten als een man uit Trinidad die zwart geld witwaste, een zwendelaar, een fraudeur.

Een van de medewerkers die de verdachte van de *Echo* overnam, was Tino Geddes. De heer Geddes zal in deze zaak als getuige optreden. De heer Geddes werd door verdachte in vertrouwen genomen en toen de artikelen in de *Echo* heftiger werden, kreeg de heer Geddes al gauw het verzoek de verdachte bij te staan. Vanaf dat moment was Krishna Maharaj constant

bezig met zijn plan, vanaf juli tot de dag van de moord, de kogelregen in het DuPont Plaza. Dat plan was Derrick Moo Young en Eslee Carberry, de hoofdredacteur van de *Echo*, uit de weg te ruimen, te vermoorden.

Deze haat, die hem helemaal in beslag nam, werd een obsessie en leidde tot wat ik bijna komische pogingen zou willen noemen om de betrokkenen om het leven te brengen, zoals de bewijzen nog zullen aantonen.

De bewijzen zullen aantonen dat de verdachte kruisbogen aanschafte, Chinese werpsterren, camouflagekleding en wapens van allerlei maat en soort, waaronder een 9 mm-pistool. Dit pistool zal een cruciaal bewijsstuk blijken in deze zaak, want het is een moordwapen.

U zult vernemen dat al deze voorwerpen door de verdachte slechts om één reden werden gekocht. De heer Geddes zal verklaren dat ze gekocht werden met het doel Derrick Moo Young om te brengen.

Wat zijn die komische voorbeelden van mislukte pogingen deze personen om het leven te brengen? De heer Geddes zal u vertellen dat ze op een eenzame weg laat op de avond de heer Carberry opwachtten, in de hoop hem te grazen te nemen. Maar het toeval wilde dat ze honger kregen en een broodje gingen halen, zodat ze de heer Carberry misliepen en geen kans kregen hem bij West Palm Beach te vermoorden.

Verder krijgt u te horen over een auto van Ryder Rental, die ze eind juli huurden. Ze stelden zich in camouflagekleding met een kruisboog verdekt op langs Route 27, in afwachting van Derrick Moo Young, om hem als hij zou komen aanrijden te pakken te nemen. Maar hij kwam niet opdagen. En u hoort nog van enkele andere bizarre plannen die de verdachte bedacht, gebrand als hij erop was Derrick Moo Young te vermoorden.

Op dit punt komt de heer Neville Butler in beeld. Hij is afkomstig uit Trinidad en werkte onder het pseudoniem Crossley

West bij de *Caribbean Echo*. En net als andere werknemers van de *Echo* kocht de verdachte ook hem weg bij de *Echo* om voor zijn eigen krant te gaan werken en zo de *Echo* de vernieling in te helpen.

Het gaat hier om meerdere dingen: de toezegging door de verdachte van een hoger salaris, de belofte van een betere baan en, zoals Butler u zelf nog zal vertellen, zijn eigen ambitie, zijn kwalijke gelddorst; dit alles bewoog hem ertoe te willen overstappen van de *Echo* naar de *Caribbean Times*.

Maar de verdachte kwam met één voorwaarde alvorens Butler voor de *Times* kon gaan werken, één voorwaarde. En die voorwaarde, in oktober, was: “U moet een ontmoeting organiseren tussen mij, Derrick Moo Young en de heer Carberry.”

Butler vroeg: “Maar waarom? U weet toch dat Moo Young u onder geen beding wenst te ontmoeten?”

Het antwoord was: “Ja, dat is precies de reden dat ik u nodig heb om zo’n ontmoeting te organiseren, om iemand te hebben als lokaas om hem hierheen te krijgen, dan kan ik u hier ontmoeten.”

Butler vroeg: “Waarom mij?”

“Nou,” antwoordde de verdachte, “uw naam is genoemd in verband met een afpersingszaak in Trinidad, en ik wil uw naam zuiveren. We zullen Derrick Moo Young hier zien te krijgen en hem” – Derrick Moo Young dus – “een bekentenis laten tekenen dat hij het was die zich schuldig heeft gemaakt aan afpersing, en we kunnen een beetje druk op hem uitoefenen, een beetje de duimschroeven aandraaien. Maar we gaan natuurlijk niemand vermoorden of echt pijn doen.”

Butler, die naïeve Butler, stemt toe. En daarmee wordt een reeks gebeurtenissen in gang gezet die geleid heeft tot de moorden, waaronder de moord die al maandenlang beraamd was op Derrick Moo Young.

Het plan rijpt bij de heer Butler. Hij kent twee mensen van

de Bahama's: Prince Ellis en Eddie Dames. Ze worden in deze zaak gebruikt zonder dat ze dat doorhebben. De heer Dames is luchtverkeersleider en tegenwoordig directeur van de luchthaven in Nassau. En Prince Ellis is cateraar en eigenaar van Lucky Five Catering Service in Nassau. Om precies te zijn waren ze in die periode bezig met de opening van een onderneming in Nassau, een nachtclub, waarvoor ze het een en ander nodig hadden. De verdachte vroeg Butler of hij iemand wist die de Moo Youngs wellicht zou kunnen lokken.

Butler: "Ik weet dat deze twee personen hierheen komen; ze hebben restaurantspullen nodig..."

"Goed," zegt de verdachte, "dat is een prima idee, geil ze maar een beetje op, dan zullen de Moo Youngs wel toehappen."

Butler gaat akkoord.

Telefoontje. De tekst van de telefoongesprekken tussen Butler met de Moo Youngs en de verdachte, enkele dagen voor de moord, krijgt u nog te zien. De Moo Youngs wisten dat de heer Dames naar Miami kwam. Butler brengt ze met elkaar in contact, onder het mom dat de Moo Youngs belangrijke importeurs en exporteurs zijn. Tegen hen zegt hij dat Dames en Ellis een aanzienlijke hoeveelheid restaurantmeubels nodig hebben, en eveneens muziekapparatuur.

Ze arriveren in Miami. De heer Dames komt op 15 oktober in Miami aan, een woensdag. Op donderdag vindt de moord plaats, de 16de oktober.

Het bewijs toont aan dat de verdachte zich ingeschreven heeft in het DuPont Plaza, in kamer 1215. Deed hij dat onder de naam Krishna Maharaj? Uiteraard niet! Hij gaf als naam op Eddie Dames. Maar hij was het zélf die de medewerkers van het hotel dat meedeelde. Dat zullen zij getuigen.

Wat doet hij nog meer? Hij zegt: "Ik wil een kamer, de penthousesuite op de bovenste etage, en er wordt contant betaald." En zo ging het ook.

Even later komt de heer Butler binnen en hij betaalt 110 dollar voor de twee dagen dat ze daar zullen verblijven. De kamer wordt geboekt op naam van Eddie Dames.

Loopt deze opzet fout, zoals alle andere plannen fout gegaan waren? Helaas niet. En daarom bent u hier, want de heer Carberry is in leven omdat zij geen afspraak konden maken met de heer Carberry. Maar Derrick Moo Young is dood, en ook zijn zoon, die daar helemaal niet had moeten zijn maar die dag met zijn vader meekwam. Hij is dood doordat hij zijn vader gezelschap hield.

Wat gebeurt er op de 16de? Zoals de bedoeling was verschijnt iedereen bij het DuPont Plaza. Buiten, vroeg in de ochtend. Maharaj wacht buiten, en Neville Butler arriveert. Het kamermeisje maakt de kamer op orde.

Vervolgens gaan ze naar de hotelkamer en bellen de heer Moo Young om de bespreking te bevestigen.

De heer Moo Young, samen met zijn zoon. Deze wordt weliswaar niet verwacht, maar dat weerhoudt de verdachte niet, hij laat zelfs geen verbazing blijken dat er nog iemand meekomt. Want zoals u op grond van alle andere bewijsstukken zult zien, heeft dit steeds deel uitgemaakt van de opzet: als er iemand anders meekomt, gaat die er ook aan.

Butler verzoekt de bezoekers vervolgens naar boven te komen. Ze stappen de kamer binnen in de veronderstelling Eddie Dames te ontmoeten, de man van de import en export. Maar wie treffen ze aan? Ze zien hém, de verdachte. Hij komt het toilet uit met een 9 mm-pistool in zijn gehandschoende rechterhand, en een kussen – dat zal ook van belang blijken – in zijn linkerhand.

Hij begint op zijn slachtoffer te schieten, op Derrick Moo Young, die compleet verrast is, om hem duidelijk te maken dat het hem ernst is. Eerst schiet hij hem in een knie, al direct na binnenkomst. In zijn knieschijf. Hij laat er geen misverstand

over bestaan dat hij het meent. U krijgt foto's van het vertrek te zien, en u zult zien dat de verdachte de kamerinrichting veranderd heeft. Dat blijkt ook uit de vingerafdrukken.

Ik vraag hiervoor uw speciale aandacht. U krijgt schrijfpapier te zien, bestemd voor Derrick Moo Young om een bekentenis te schrijven van de zogenaamde diefstal van geld van de verdachte. En er zullen u twee elektrische apparaten getoond worden, die gebruikt zijn... de snoeren ervan... ze waren die ochtend van de 16de door de verdachte gekocht bij het hotel om Derrick Moo Young en wie er met hem meekwam vast te binden. Neville Butler... Butler... Neville Butler wist dat die twee snoeren bedoeld waren om hen vast te binden. Om precies te zijn: Derrick Moo Young en Duane Moo Young werden op verschillende momenten tijdens de schietpartij vastgebonden.

Maar in plaats van een bekentenis te schrijven deed de heer Moo Young een dappere poging zijn leven te redden. Hij doet een uitval naar de verdachte, duikt, en wordt dan dodelijk getroffen door een regen van kogels. U zult het bewijs te horen krijgen dat hij zes keer in de borst en andere plekken van zijn lichaam werd geschoten. De lijkschouwer verklaart dat hij niet onmiddellijk is overleden. Dat is van belang, want hij is op de een of andere manier in staat weg te kruipen terwijl de verdachte zijn zoon ondervraagt over geldzaken en van hem een bekentenis lospeutert. Hij ziet kans weg te kruipen en naar de gang te komen.

Uit getuigenverklaringen blijkt dat niemand in het hele hotel de schoten heeft gehoord. Daar zijn meerdere verklaringen voor. Allereerst waren er weinig gasten in het hotel op 16 oktober. Er waren om precies te zijn slechts drie kamers bezet, en op het tijdstip van de moorden was daar niemand aanwezig. En op de onderliggende verdieping was een verbouwing gaande, een herinrichting. Met de geluiden die daarmee gepaard plegen te gaan, geklop van hamers en verplaatsing van meubilair, dat

soort dingen. Bovendien is het DuPont solide gebouwd, het is een wat ouder hotel en heeft geen flinterdunne wanden of vloeren. Het is een degelijk gebouw, geluiden dringen niet door en niemand heeft de schoten gehoord.

De verdachte heeft geen geluiddemper gebruikt. Toen hij de heer Geddes vertelde van een eventuele moordpoging in het DuPont, vroeg deze: “En de schoten? Wat kunnen ze in het hotel horen?”

“Maak je geen zorgen,” zei de verdachte. “Dit hotel is stevig gebouwd. De muren laten geen geluid door.” Dat bewijst dat hij ervan uitging dat zich geen problemen zouden voordoen.

En inderdaad, hij had gelijk. Hij had gelijk, dat niemand de schoten hoorde. Niemand heeft iets gehoord. Maar er liep bloed van Derrick Moo Young naar de gang, waardoor mensen wisten dat er iets aan de hand was.

Beveiligers en leden van het hotelpersoneel zullen verklaringen afleggen over de manier waarop zij hebben gereageerd. Iemand zag het bloed en haalde er een ander bij, en ze merkten op dat er in het deurslot een palletje zichtbaar was, wat erop duidde dat iemand de deur aan de binnenzijde zelf had vergrendeld. Want de enige manier om dat vertrek op het nachtslot te doen is aan de binnenkant, met de hand.

Er vond zelfs een gesprek plaats met de verdachte, door de beveiligers van buitenaf. Hij vroeg of alles in orde was in de kamer. En de verdachte antwoordde dat alles in orde was. Toen gingen ze naar beneden en lieten de deur open, neem me niet kwalijk, ik bedoel onbewaakt. Een minuut of vijf. Daarna kwamen ze terug en zagen dat het palletje uitstak, pardon, niet meer uitstak, wat betekende dat ze vertrokken waren. Ze deden de deur open en ontdekten de lichamen.

In dat tijdsbestek van vijf minuten zag de verdachte kans ervandoor te gaan, samen met Neville Butler.

Maar voor we daar verder op ingaan: degenen die in eerste

instantie bij de kamer arriveerden, zagen geen kaartje met NIET STOREN op de deur hangen, zo'n bekend NIET STOREN-kaartje. Maar toen ze de tweede keer kwamen, hing het er wél. En wiens vingerafdrukken staan erop? Inderdaad: die van verdachte.

En wiens bloed zit er naast de vingerafdrukken van de verdachte op dat kaartje? Het bloed van Derrick Moo Young, die geprobeerd had te ontsnappen. Een geheel met bloed bespate ruimte. Dat beeld is cruciaal.

Er is een ooggetuige, Neville Butler. Hij zal getuigen wat er in dat vertrek is gebeurd. Maar het fysieke bewijsmateriaal is eveneens uiterst belangrijk. En ik verzoek u: luistert u met aandacht naar zijn getuigenverklaring.

U zult vernemen, zoals ik u al zei, dat er vingerafdrukken zaten op plekken waar alleen de dader ze heeft kunnen achterlaten. Luistert u aandachtig naar die verklaring.

Ook krijgt u een verklaring van een wapenexpert. Er zijn 9 mm-hulzen gevonden van afgeschoten projectielen. Er is slechts één wapen gebruikt, maar het vuurwapen is nooit gevonden. Maar als u goed luistert naar de verklaring van de vuurwapendeskundige, en naar de andere bewijzen in deze zaak, van de wapendeskundige... hij kan zien dat het ging om een 9 mm-semiautomatisch pistool. En u zult vernemen dat dit 9 mm-pistool aan de verdachte is verkocht door iemand anders, en u zult de persoon zien die het hem heeft verkocht.

Om precies te zijn, u krijgt de getuigenis te horen van een politieagent die de verdachte heeft aangehouden voor een verkeers... een kleine verkeersovertreding, een tijdje terug, op 25 juli 1986. Wat trof de agent bij de verdachte aan? Destijds was het niet van belang, maar voor dit proces is het van cruciaal belang dat hij een 9 mm-pistool aantrof, zilverkleurig. Hetzelfde wapen waar Neville Butler over spreekt, het wapen dat overeenstemt met het wetenschappelijk bewijs, het moordwapen.

Wat vond de politie nog meer in de auto? Camouflagekleding, Chinese werpsterren, kruisbogen – al dat soort zaken.

Goed. De moord vindt plaats. En dan? De verdachte vlucht weg uit het vertrek en laat vingerafdrukken achter. Die van zijn linkerhand, zijn linkerhand – weet u nog wel, aan zijn rechterhand heeft hij een handschoen – de vingerafdrukken van zijn linkerhand zitten op alle belangrijke plekken. En enkele vingerafdrukken van zijn rechterhand, ook op voorwerpen, toen hij het vertrek betrad met een blikje fris, en een krant las. Op meer dan tien plekken zaten vingerafdrukken; op tien plekken werden vingerafdrukken gevonden. Maar dat van die vingerafdrukken van de linkerhand is van fundamenteel belang, onthoudt u dat.

Samen met Neville Butler gaat hij naar beneden, waar ze in de auto nog drie uur blijven wachten, terwijl de hulpdiensten arriveren nadat de lichamen zijn gevonden. Het lichaam van Derrick Moo Young wordt gevonden, en zijn zoon Duane werd van boven weggehaald. De heer Butler zal vertellen dat de verdachte het zich niet kon veroorloven ooggetuigen achter te laten en dat hij Duane mee naar boven nam en hem daar recht in het hoofd schoot en vermoordde.

De lichamen worden dus gevonden, en zij zitten buiten te wachten. Butler zegt tegen de verdachte dat ze moeten wachten om te achterhalen wat Eddie Dames eigenlijk weet.

Wat weet Dames? Hij moet terugkomen, want Neville Butler had hem gezegd weg te gaan. Hij is naar een muziekwinkel gegaan en komt pas om één uur weer aan in het hotel. Eddie Dames weet van niets, hij is alleen als lokaas gebruikt. Maar ze moeten op hem wachten.

Terwijl ze zitten te wachten bespreken ze de zaak. De verdachte bekent tegenover Butler dat hij zich zorgen maakt over de politieman die hem het wapen heeft verkocht. U krijgt een verklaring te horen van de inspecteur van de politie in Mira-

mar, dat hij de verdachte een wapen heeft verkocht, het 9 mm-wapen. De verdachte maakt zich daar zorgen over en vraagt zich af hoe hij van het wapen kan afkomen. Hij heeft het erover het wapen in de rivier te gooien of zo.

Ze zitten dus allereerst te wachten op Eddie Dames. Maar ze hebben hem niet in de gaten als hij binnenkomt en vraagt of er nog berichten voor hem zijn. U kunt zich voorstellen hoeveel agenten hem beetpakken en vragen: “Wat bedoelt u? Waarom vraagt u naar berichten voor kamer 1215?”

Hij antwoordt: “Dat is mijn kamer, ik ben benieuwd of er nog berichten voor mij zijn.”

“Nou, dan hebben we op het bureau nog wat vragen voor u.”

Vanuit de auto ziet Neville Butler Eddie Dames, die onderweg is naar het politiebureau. Hij stapt uit en wisselt enkele woorden met hem. Van het een komt het ander, en Eddie Dames en Neville Butler verwijderen zich van de verdachte. Deze had tegen Butler gezegd: “Van nu af aan blijven we bij elkaar. Je kunt mij vertrouwen, en ik beloof je dat ik mijn verantwoordelijkheid voor je neem. Ik zal een auto voor je kopen. We moeten zorgen dat onze verhalen met elkaar overeenstemmen.”

Maar Butler loopt bij de verdachte weg en neemt de benen.

Die middag gaat Neville Butler naar de politie en vertelt wat er in de hotelkamer is voorgevallen. Hij zegt: “Tussen haakjes, Maharaj wil me spreken. Hij heeft me gezegd naar restaurant Denny’s Diner te komen, bij het vliegveld.” Neville Butler begeeft zich vervolgens met rechercheur John Buhrmaster, de leider van het rechercheteam in de moordzaak, naar Denny’s Diner. Daar ziet Neville Butler de verdachte zitten en deze ziet hem, en Buhrmaster arresteert de verdachte.

De verdachte wordt naar het bureau gebracht en toont zich bereid een verklaring af te leggen. U krijgt een verslag van dit gesprek te zien. Zeker, hij wil over de zaak praten. Maar wat

vertelt hij de politie? Hij vertelt dat hij 16 oktober geen voet in het DuPont Plaza Hotel heeft gezet, en bovendien, dat hij in zijn hele leven nog nooit op de twaalfde verdieping is geweest. Helemaal beschikte rechercheur Buhrmaster op dat moment nog niet over de vingerafdrukken en kon hij hem nog niet met het bewijs confronteren. Dat duurde nog een paar dagen.

De verdachte verklaart ook: “Ik ben nooit in het bezit geweest van een handvuurwapen.” Het bewijs dat hem door een politieman een handvuurwapen is verkocht volgt nog.

Verder zegt hij: “Bovendien kan ik het niet geweest zijn omdat ik met Tino Geddes bij de Kenya Press in Fort Lauderdale was”, een drukkerij voor de krant. 's Morgens, tot na de lunch. De moord vond plaats omstreeks lunchtijd. Hij zei: “Ik ben daar niet geweest. Ik was met Tino Geddes op de drukkerij.” Welnu, dat is onzin. Tino Geddes heeft de verdachte die dag pas om zes uur gezien, op het vliegveld. Hij heeft hem daarvoor helemaal niet gezien.

Ook Geddes zal worden opgeroepen. Hij zal u medelen dat toen hij hem op het vliegveld ontmoette, toen Geddes de verdachte die avond op het vliegveld ontmoette, in verband met zijn eigen eerdere betrokkenheid bij de samenzwering, hij aanvankelijk voor hem wilde liegen. Tegenover de verdediger in deze zaak zei hij iets in de trant van “Ik was die ochtend in zijn gezelschap”.

Geddes zal u vertellen dat hij op aandringen van de verdachte zelfs een alibi verzon, letterlijk verzon, waarbij hij onschuldige personen zodanig manipuleerde dat ze zeiden die ochtend in aanwezigheid van de verdachte te zijn geweest. Dat verklaarden ze dus. Maar Geddes liegt niet meer. Hij liegt niet meer voor hem, voor de verdachte hier. Hij zal hier verschijnen en u vertellen hoe het zat, de hele waarheid.

De vingerafdrukken, het ballistisch bewijsmateriaal, de politieagent die deze man heeft aangehouden, de politieman die

hem het wapen heeft verkocht – het vormt een onweerlegbaar bewijs. Het motief is ondubbelzinnig.

De staat Florida vraagt u goed na te denken over de zaak. Besteed nauwkeurig aandacht aan de getuigenverklaringen, kijk naar het gezicht van de getuigen, ga bij uzelf na of ze de waarheid spreken.

Ik vraag u ten slotte recht te doen, want het recht smeekt om een veroordeling in deze zaak. Het gaat immers om een dubbele moord, in twee etappes. Een brute moord met voorbedachten rade. De meest meedogenloze, weldoordacht geplande moord.

Het bloed van Derrick en Duane Moo Young kleeft nog aan zijn handen. Ik verzoek u het juiste te doen, het bewijs op u te laten inwerken en uw plicht te doen. Ik heb er het volste vertrouwen in dat u tot een oordeel zult komen dat de waarheid recht doet, en dat inhoudt dat de verdachte schuldig is aan twee gevallen van moord met voorbedachten rade, en aan ontvoering en bedreiging van de twee slachtoffers voor hun dood.

Dank u voor uw aandacht.’¹

Met deze woorden gaat officier van justitie John Kastrenakes op zijn plaats zitten. De zaak loopt wat het Openbaar Ministerie betreft geheel zoals hij het had aangekondigd, uitgewerkt in allerlei details. De jury hoort dat Krishna Maharaj woedend was op de Moo Youngs. Eslee Carberry komt getuigen over de reeks artikelen die hij in de *Caribbean Echo* heeft gepubliceerd. Dat was voor Krishna Maharaj reden genoeg om boos te zijn op zowel Carberry, de hoofdredacteur, als op Derrick Moo Young, die hij ervan verdenkt erachter te zitten.

De familie Maharaj – Krishna’s broers Ramesh en Robin en hijzelf – wordt er in de *Echo* van beschuldigd deel uit te maken van een oplichtersbende, die wordt beschreven als ‘afwijkend, illegaal en mogelijk frauduleus’, die geld vanuit Trinidad de

Verenigde Staten in smokkelt. Dit verhaal wordt tweemaal gepubliceerd, de tweede keer met de schreeuwende kop ‘Met z’n drieën anderhalf miljoen dollar’. Als dat waar zou zijn, kon Krishna in Port of Spain een aanklacht tegemoet zien.

‘Een groot aantal mensen,’ schrijft Carberry, ‘zou graag op heldering krijgen over een heel stel financiële transacties waarbij Krishna Maharaj betrokken is geweest.’ Waar gaat dit over? De jury mag ernaar raden. Heeft Krishna behalve Derrick Moo Young nog andere mensen geld ontfutseld?

Volgens de *Caribbean Echo* afficheert Krishna Maharaj zich als eigenaar van een concurrerend weekblad, de *Caribbean Times*, gericht op dezelfde lezersgroep in Zuid-Florida. Maar dit tijdschrift is niet eens van hem, zegt Carberry, het staat officieel op naam van Derrick Moo Young. Is ook dat een opzetje van Krishna Maharaj, om zich Moo Youngs eigendom toe te eigenen?

De roddels escaleren, in elke uitgave van de *Echo* rollen ze over elkaar heen. Wat volgt is een verhaal over een dreigement Carberry een kopje kleiner te maken, geuit in een vol restaurant. ‘Ik had jou al een hele tijd geleden kunnen vermoorden!’ schreeuwt Krishna Maharaj de hoofdredacteur in blinde drift toe. ‘En ik dóé het nog eens!’ Week na week drukt Carberry Moo Youngs verhalen over Krishna Maharaj af. Geen wonder, zoals officier Kastrenakes zegt, dat de verdachte een obsessie ontwikkelt om zich op beide mannen te wreken.

Wanneer Carberry zijn verklaring aflegt, zit Krishna Maharaj bewegingloos naast zijn advocaat. Hij lijkt niet geïnteresseerd. Hij kijkt onaangedaan. Wanneer de rechter de jury een pauze verleent, draait hij zich om naar het publiek; op de eerste rij zit zijn vrouw Marita. Zij is van Portugese afkomst, al even bruin als haar echtgenoot, maar ze ziet nu doodsbleek en kijkt bezorgd. Zijn gezicht plooit zich bij uitzondering tot een glimlach, hij kijkt haar bemoedigend aan: maak je geen zorgen.

De raadsman, Eric Hendon, in een zwart polyester pak, zit te zweten, ondanks de airconditioning. Hij scoort een paar punten in zijn kruisverhoor wanneer Carberry vuil spuit over Maharaj, maar weet geen grote gaten te slaan in de theorie van het OM. Carberry geeft toe dat de verdachte hem misschien niet heeft bedreigd met de dood, maar alleen om zijn krant, de *Echo*, om zeep te helpen. Maar Hendon weet het betoog als geheel niet onderuit te halen. De jury moet wel een heel negatief beeld van zijn cliënt krijgen.

En het wordt steeds erger. Zoals Kastrenakes al had aangekondigd, neemt nu een andere journalist, Tino Geddes, plaats in de getuigenbank. Hij vertelt de jury over een bizarre reeks plannen van Krishna Maharaj om zowel Carberry als Derrick Moo Young om het leven te brengen. Wat betreft de moord zelf beschrijft Geddes hoe Maharaj hem vroeg om gezamenlijk een alibi te fabriceren. Dat kon hij makkelijk doen, omdat ze de dag ervoor, woensdag 15 oktober, allemaal bij elkaar waren. Er was inmiddels enige tijd verstreken en het kostte geen moeite de anderen te laten denken dat die afspraak op donderdag was geweest. Maar later begon Geddes zich schuldig te voelen en weigerde verder aan de poppenkast mee te werken. Zijn getuigenis berokkent Maharajs zaak veel schade; een vals alibi is immers een duidelijk teken van schuld.

Een groot deel van het verhaal van de getuige lijkt bevestigd te worden door het technisch rechercheonderzoek. Zo is er het wapen. Enkele maanden tevoren kocht Krishna Maharaj een 9 mm-Smith & Wesson-pistool van een politieman, die dit bevestigt. Op Maharaj of in zijn woning is nooit een vuurwapen gevonden. Wellicht, zoals Neville Butler in zijn getuigenverklaring suggereerde, heeft hij het in een van de vele wateren in het zuiden van Florida gegooid.

Thomas Quirk, de wapendeskundige, verklaart dat het wapen dat is gebruikt om de misdaad te plegen een 9 mm-semi-

automatisch vuurwapen was met een loop met zes rechtsom draaiende trekken. Hij is iets minder zeker van zijn zaak dan Kastrenakes in zijn openingsbetoog suggereerde. Quirk stelt dat hij het moordwapen kan terugbrengen tot een van zes typen wapens: Browning, Leyte, Llama, SIG Sauer, Smith & Wesson of Star, allemaal 9 mm-pistolen. Hij heeft standaardkogels bekeken die met al die typen waren afgeschoten, en hij is er niet volkomen zeker van, maar denkt dat het naar alle waarschijnlijkheid een Smith & Wesson is geweest. De jury heeft dan al gehoord dat Krishna Maharaj zo'n s&w in bezit had. Dat is nog geen sluitend bewijs, want er zijn meer dan 270 000 van zulke wapens in de Verenigde Staten in omloop, maar waar is het wapen dat de verdachte heeft aangeschaft gebleven? Als hij het kon tonen, zou kunnen worden getest of hiermee de fatale kogels zijn afgevuurd. Maar als hij weigert te zeggen waar het is, is dat dan niet nog een aanwijzing van zijn schuld?

Ivan Almeida is de deskundige voor het OM op het gebied van vingerafdrukken. Hij deelt mee dat er eenentwintig vingerafdrukken in de hotelkamer zijn aangetroffen die overeenkwamen met die van Krishna Maharaj. En zoals Kastrenakes al meedeelde, er zaten twee vingerafdrukken van de linkerhand op het NIET STOREN-kaartje. Kastrenakes heeft in zijn tenlastellegging nogal sterk de nadruk gelegd op het verschil tussen de afdrukken van de rechter- en die van de linkerhand die op de plaats van het delict waren gevonden. Dit zou overeenkomen met Neville Butlers verhaal dat Krishna alleen aan zijn rechterhand een handschoen droeg. Maar er zijn heel wat vingerafdrukken van zijn linkerhand. En er zitten afdrukken van zijn rechterhand op het blikje en op een krant uit Miami. En een afdruk van zijn rechterhandpalm op een exemplaar van *USA Today*. En er zitten afdrukken van zowel de rechter- als de linkerhand op de buitenkant van de hotelkamerdeur. Ook die van Butler zijn in de kamer gevonden, zoals Kastrenakes de

jury al in het begin meedeelde, maar dat was te verwachten. Butler heeft ruiterslijk toegegeven dat hij daar aanwezig is geweest. Afgezien van de vraag of Maharaj tijdens het begaan van de misdaad een handschoen droeg, is er geen discussie mogelijk over het feit dat de verdachte zich in het vertrek heeft bevonden.

De rapportage over de vingerafdrukken sluit aan bij de verklaring van het hoofd van het rechteam, rechercheur John Buhrmaster. Hij lijkt op Kastrenakes: zwart haar, net zo'n smal, gladgeschoren gelaat, ongeveer dezelfde leeftijd. Hij heeft Krishna Maharaj bij Denny's Diner gearresteerd en hem die nacht om 1.23 uur ondervraagd.

'Hebt u het met de verdachte gehad over een wapen?' vraagt Kastrenakes hem aan de jury te vertellen.

'Jazeker,' antwoordt de rechercheur.

'En wat kwam daaruit?'

'Toen ik hem vroeg of hij een wapen in zijn bezit had, deelde hij mij mee dat de enige wapens die hij bezat twee geweren waren, en dat die zich in zijn woning bevonden.'

'En hebt u het met de verdachte gehad over de vraag of hij handvuurwapens bezat?' drong Kastrenakes aan, want dit was niet het antwoord dat hij wilde horen.

'Jazeker, ik vroeg hem of hij handvuurwapens bezat en hij gaf aan dat dit niet het geval was en dat hij er nooit een had bezeten.' Op grond van wat wij intussen weten, maakt Maharaj daarmee een nog schuldiger indruk, namelijk van iemand die poogt te verhullen dat hij een wapen in bezit had van exact hetzelfde type als bij de moorden is gebruikt. Ook zei Maharaj volgens de rechercheur dat hij nooit in kamer 1215 was geweest. Buhrmaster heeft nog een heleboel meer verklaard, maar dit was het voornaamste. Omdat er eenentwintig vingerafdrukken van hem in de kamer zijn gevonden, liegt Krishna Maharaj overduidelijk ook op dit punt. En waarom zou hij

leugens vertellen als hij niets te verbergen heeft?

In zijn ondervraging vecht Hendon de verklaringen op enkele punten aan, maar veel bereikt hij daar niet mee. De kamer aan de overkant van de gang was geboekt door een Colombiaan, Jaime Vallejo Mejia. Hendon vraagt waar Mejia tijdens de moordpartij was. Buhrmaster antwoordt dat hij geen reden zag Mejia niet te geloven, die hem heeft meegedeeld dat hij zich in zijn kantoor bevond, dat eveneens in het hotel was.

‘Hij zei dat hij op de zesde verdieping was, en ik heb geen reden daaraan te twijfelen,’ zegt de politieman laatdunkend, waarmee hij aangeeft dat de verdediging hier probeert de boel te traineren.

De Colombiaan heeft een im- en exportbedrijf. Hendon vraagt waar hij in handelt.

‘Dat weet ik niet meer,’ zegt Buhrmaster. Hij ziet niet in hoe Hendons suggestie dat hij ’s mans kamer had moeten doorzoeken of hem vingerafdrukken had moeten afnemen er iets toe doet. Hendon kijkt erbij of hij in een waterpolozwembad spartelt in een poging het doel aan het oog te onttrekken.

Als de andere getuige-deskundige binnenkomt, ziet Hendon kans erop te wijzen dat Kastrenakes inzake het bloed op het NIET STOREN-kaartje lichtelijk overdrijft. David Rhodes, een inspecteur van de politie in het district Miami-Dade, die werkzaam is als seroloog, verklaart dat er te weinig bloed op het kaartje zat om het met dat van wie ook te vergelijken. Dit is echter van ondergeschikt belang, want er kan weinig twijfel aan bestaan dat het het bloed is van Derrick Moo Young. Er is geen enkele aanwijzing dat iemand anders in de buurt van dat kaartje bloed heeft verloren.

Er worden nog wat lacunes opgevuld, en dan rondt de officier af. Iedereen kijkt naar Eric Hendon.